



Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES [*ELEANOR SHARPSTON*] SECINĀJUMI,
sniegti 2012. gada 29. martā¹

Lieta C-131/11

Pfeifer & Langen Kommanditgesellschaft
pret
Hauptzollamt Aachen

(Finanzgericht Düsseldorf (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Cukura tirgu kopīgā organizācija — Galīgais saražotā cukura daudzums vienā tirdzniecības gadā — Pārpalikušais baltā cukura apjoms, ko atklājušas dalībvalsts kompetentās iestādes pēc tā tirdzniecības gada beigām, uz kuru attiecas pārbaude — Pienākums ņemt vērā pārpalikušos cukura apjomus attiecībā uz to tirdzniecības gadu, par kuru tiek veikta pārbaude, vai attiecībā uz to gadu, kurā tie tiek konstatēti

1. Ar šo lūgumu *Finanzgericht Düsseldorf* [Diseldorfas Finanšu tiesa] (Vācija) lūdz Tiesu sniegt atbildi uz jautājumu, vai pārpalikušais cukura apjoms, ko pārbaudes laikā atklājušas valsts iestādes, būtu jāattiecinā uz tirdzniecības gadu, kurā tas tiek atklāts, vai, ar atpakaļejošu spēku, uz gadu, par kuru tiek veikta pārbaude.

Tiesiskais regulējums

Cukura nozares tirgu kopīgas organizācijas sistēma

2. Ar Padomes 1968. gada 1. jūlija Regulu Nr. 1009/67/EEK² tika noteikta cukura [nozares] atbalsta sistēma. Attiecībā uz tirdzniecības gada laikā saražoto un pārdoto cukuru atbilstīgi maksimālajai kvotai tika piemērots finansiālais atbalsts (“intervences pasākumi”). Dalībvalstis savā teritorijā esošajiem cukura ražotājiem piešķīra kvotas (noteiktas Regulas Nr. 1009/67 23. pantā) katram tirdzniecības gadam. Tika izveidota arī Kopienas³ sistēma intervences pasākumu izmaksu segšanai. Šīs izmaksas noteiktā apmērā sedza visi Kopienas ražotāji, veicot ražošanas maksājumu, savukārt atlikušās izmaksas tika segtas no Kopienas budžeta⁴. Cukuru, kas tika saražots virs maksimālās kvotas, nedrīkstēja pārdot iekšējā tirgū un uz to neattiecās intervences pasākumi.

1 — Oriģinālvaloda – angļu.

2 — Padomes 1967. gada 18. decembra [Regula Nr. 1009/67/EEK] par cukura tirgus kopīgo organizāciju (OV 1967, *English Special Edition*, 308, 1. lpp.).

3 — Šajos secinājumos es izmantošu vārdu “Kopiena”, jo attiecīgajās tiesību normās ir lietots šis termins.

4 — Atsevišķas izmaiņas cukura nozarē tika ieviestas ar Padomes 1974. gada 19. decembra Regulu Nr. 3330/74 par cukura tirgu kopīgo organizāciju (OV L 359, 1. lpp.). Kvotu sistēma (kas tika ieviesta uz pārejas laiku) tika pagarināta līdz (spēkā) 1980. gada 30. jūnijam un pamatkvotas tika palielinātas.

Pamatregula

3. Sākot ar 1981. gada 1. jūliju tika piemērota Padomes Regula (EEK) Nr. 1785/81⁵ (turpmāk tekstā – “Pamatregula”).

4. Preambulas vienpadsmitajā apsvērumā ir paskaidrots, ka: “[..] iemesli, kas līdz šim ir likuši Komisijai saglabāt cukura ražošanas kvotu sistēmu [..], joprojām ir spēkā; [..] minētā sistēma tomēr ir pielāgota, lai tiktu ņemta vērā nesenā ražošanas attīstība un lai Kopienai būtu vajadzīgie instrumenti, lai taisnīgi un tomēr efektīvi nodrošinātu to, ka ražotāji paši pilnībā sedz Kopienā saražotās un patērētās produkcijas starpības daudzuma pārdošanas izmaksas; [..]”.

5. Preambulas piecpadsmitajā apsvērumā ir noteikts, ka: “[..] uzņēmumiem piešķirtās ražošanas kvotas ir līdzeklis kā ražotājiem garantēt Kopienas cenas un to produkcijas noietu [..]”.

6. Ar Pamatregulu tika ieviesta jauna kvotu sistēma. Šajā saistībā tā noteica, ka katru gadu ir jāparedz A un B cukurbiešu minimālās cenas⁶. Attiecīgajā laikā cukura nozarē pastāvēja trīs ražošanas kategorijas. A un B ražošana bija tā ražošana, kas notika saskaņā ar kvotām, kas faktiski atbilda iekšējā tirgus pieprasījumam un cukura pārpalikuma eksportam, kam bija piemērojamas eksporta kompensācijas. C kategorijas cukurs tika ražots papildus minētajām kvotām un to nevarēja brīvi realizēt ES; tas bija jāeksportē, nesaņemot kompensācijas un par cukura rūpniecības nozares līdzekļiem⁷. Turklāt uz cukurbietēm, kuras izmanto C kategorijas cukura ražošanai, neattiecās cenu atbalsta pasākumi. Tā 24. panta 1. punkta 2) apakšpunktā bija noteikts, ka:

“[..]

- a) “A cukurs” [..] ir jebkurš daudzums saražotā cukura, [..] kura ražošanu attiecina uz konkrētu tirdzniecības gadu un kuru attiecīgais uzņēmums ražo savas A kvotas ietvaros;
- b) “B cukurs” [..] ir jebkurš daudzums saražotā cukura, [..] kura ražošanu attiecina uz konkrētu tirdzniecības gadu un kuru attiecīgais uzņēmums ražo ārpus savas A kvotas ietvariem, bet A un B kvotu summas ietvaros;
- c) “C cukurs” [..] ir jebkurš daudzums saražotā cukura, kura ražošanu attiecina uz konkrētu tirdzniecības gadu un kuru attiecīgais uzņēmums ražo ārpus savas A un B kvotas summas ietvariem vai kuru ražo uzņēmums, kuram nav kvotu”⁸.

7. Ar 26. pantu tika aizliegts Kopienas iekšējā tirgū realizēt C cukuru, kas nav ticis pārvests uz nākamo gadu atbilstoši 27. panta noteikumiem. Šāds cukurs bija jāeksportē pirms tā kalendārā gada 1. janvāra, kas seko attiecīgajam tirdzniecības gadam. 26. panta 3. punktā bija noteikta maksa, kas jāpiemēro situācijā, ja nav pierādījumu, ka C cukurs ir ticis eksportēts noteiktajā laikā.

5 — 1981. gada 30. jūnija [Regula Nr. 1785/81] par cukura tirgu kopīgo organizāciju (OV L 177, 4. lpp.). Attiecībā uz izskatāmo tirdzniecības gadu bija jāpiemēro Pamatregula ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1994. gada 24. janvāra Regulu (EK) Nr. 133/94 (OV L 22, 7. lpp.) un Padomes 1996. gada 30. jūlija Regulu (EK) Nr. 1599/96 (OV L 206, 43. lpp.). Tolaik ražošana cukura nozarē attiecās uz cukuru, izoglikozi un inulīna sirupu. Tā kā šī lieta attiecas uz balto cukuru, es pārējos minētos produktus neaplūkošu.

6 — Pamatregulas 3.–5. pants.

7 — Skat. tālāk 34.–41. punktu.

8 — Pamatregula kopš tā laika ir tikusi atcelta un aizstāta. Šobrīd ir jāpiemēro pārskatīta kvotu sistēma saskaņā ar Padomes 2007. gada 22. oktobra Regulu (EK) Nr. 1234/2007, ar ko izveido lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju un paredz īpašus noteikumus dažiem lauksaimniecības produktiem (“Vienotā TKO regula”) (OV L 299, 1. lpp.).

8. Saskaņā ar 27. panta 1. punktu “katrs uzņēmums var nolemt uz nākamo tirdzniecības gadu uz tā ražošanas apjoma rēķina pārnest visu vai daļu cukura, kas saražots, pārsniedzot A kvotu. Šāds lēmums ir neatsaucams”⁹.

9. 28. pantā bija izklāstīts princips, ka ražotājiem pašiem ir jāsedz visas izmaksas, kas saistās ar pāri palikušā [cukura], kas rodas no Kopienas saražotā un patērētā cukura daudzuma iekšējā tirgū starpības, realizāciju. Tādējādi par visu A un B kvotu ietvaros saražoto cukuru bija jāmaksā ražošanas maksājums. Šī maksājuma aprēķināšana ietvēra divus posmus. Sākotnēji tika noteikts pagaidu maksājums, kas balstījās uz aptuveniem aprēķiniem attiecīgajā tirdzniecības gadā¹⁰. Tad, pirms nākamā tirdzniecības gada beigām, tika noteikts galīgais iepriekšējā gadā saražotā cukura daudzums¹¹.

10. 28. panta 3. punktā bija noteikts: “Ja 1. punktā paredzētie dati, pēc pielāgošanas atbilstoši 2. punktam un neskarot 29. panta 1. punktu, rada vispārējus zaudējumus, šie zaudējumi ir jādala ar aprēķināto saražoto A un B cukura daudzumu, [...] kas attiecas uz pašreizējo tirdzniecības gadu. Iegūto summu iekasē no ražotājiem kā pamatražošanas maksājumu par viņu saražoto A un B cukuru [...]”

11. 28. pantā izklāstītā sistēma paredzēja pamatražošanas maksājuma augšējo robežu. Kad, ņemot vērā šo noteikto robežu, pamatražošanas maksājums pilnībā nesedza vispārējos zaudējumus (visas izmaksas, kas saistās ar pāri palikušā [cukura] realizāciju), Pamatregulā bija noteikts, ka B kvotai tiek piemērots papildu maksājums (turpmāk tekstā – “B maksājums”)¹².

12. Cukura sistēmai piemērojamos īstenošanas noteikumus pieņēma atbilstoši Pamatregulas 41. pantam¹³.

Īstenošanas regula

13. Pamatregulas 27. panta 3. punkts, 28. panta 7. punkts, 29. panta 5. punkts un 39. pants ir Īstenošanas regulas tiesiskais pamats¹⁴. Tās preambulā ir izskaidrots, ka, lai pareizi piemērotu kvotu sistēmu, bija jāparedz noteikumi attiecībā uz informāciju, kas vajadzīga, lai noteiktu Pamatregulas 28. pantā paredzēto ražošanas maksājumu apmēru (proti, pamata ražošanas maksājumu un – attiecīgās situācijās – B maksājumu). Tika atzīts, ka šos maksājumus nevar noteikt pirms tirdzniecības gada beigām. Tomēr finansiālā atbildība par katru tirdzniecības gadu ražotājiem ir jānosaka pēc iespējas ātrāk. Tāpēc tika uzskatīts, ka ir jānodrošina, ka tiek paredzēts ražošanas maksājumu avansa maksājums (aprēķināts, balstoties uz aptuveniem skaitļiem) un ka jebkuri veicamie maksājumi ir jāmaksā ilgu laiku pirms attiecīgā tirdzniecības gada beigām. Turklāt tika atzīts, ka maksājumus nevar noteikt līdz brīdim, kad kļūst pieejama pēc iespējas precīza informācija par patēriņu. Lai atvieglotu kvotu sistēmas pareizu vadību, būtu jāparedz termiņi produkcijas reģistrēšanai un attiecīgo datu paziņošanai, kā arī būtu jāparedz atbilstīgi pārbaudes pasākumi no dalībvalstu puses¹⁵.

9 — Attiecīgajā laikā Komisijas 1982. gada 13. janvāra Regulas (EEK) Nr. 65/82, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus cukura pārvešanai uz nākamo gadu (OV L 9, 14. lpp.), kas grozīta ar Komisijas 1982. gada 26. aprīļa Regulu (EEK) Nr. 948/82 (OV L 113, 7. lpp.), 2. panta 1. punkta 1) apakšpunktā bija noteikts, ka uzņēmums drīkst pieņemt lēmumu par cukura pārvešanu tikai tad, ja attiecīgā dalībvalsts apliecina, ka šis cukurs saražots kā B vai C cukurs.

10 — Pamatregulas 28. panta 1. punkts. Pamatregulas 2. pantā tirdzniecības gads bija definēts kā laika posms no 1. jūlija līdz nākamā gada 30. jūnijam.

11 — Pamatregulas 28. panta 2. punkts.

12 — [Pamatregulas] 28. panta 4. punkts.

13 — Skat., piemēram, tālāk 13. un 17. punktā minētos īstenošanas noteikumus.

14 — Komisijas 1982. gada 8. jūnija Regula (EEK) Nr. 1443/82, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus kvotu sistēmas piemērošanai cukura nozarē (OV L 158, 17. lpp.), kas grozīta ar Komisijas 1994. gada 23. februāra Regulu (EK) Nr. 392/94 (OV L 53, 7. lpp.); turpmāk tekstā – “Īstenošanas regula”. Tā tika atcelta un aizstāta ar Komisijas 2002. gada 20. februāra Regulu (EK) Nr. 314/2002, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus kvotu sistēmas piemērošanai cukura nozarē (OV L 50, 40. lpp.). Tagad ir piemērojama Komisijas 2006. gada 29. jūnija Regula (EK) Nr. 952/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 318/2006 attiecībā uz iekšējā cukura tirgus un kvotu sistēmas pārvaldību (OV L 178, 39. lpp.).

15 — Skat. Īstenošanas regulas preambulas pirmo līdz septīto apsvērumu.

14. Īstenošanas regulas 3. pantā ir paredzēts:

“1. Līdz katra gada 15. februārim katra dalībvalsts nosaka provizoriskos cukura ražošanas rādītājus par kārtējo tirdzniecības gadu katram uzņēmumam, kas atrodas tās teritorijā.

[..]

3. Līdz katra gada 1. oktobrim katra dalībvalsts nosaka galīgos cukura [..] ražošanas rādītājus par iepriekšējo tirdzniecības gadu katram uzņēmumam.

4. Ja pēc 3. punktā minēto galīgo cukura [..] ražošanas rādītāju noteikšanas atklāj atšķirības, tās ņem vērā, nosakot galīgos ražošanas rādītājus par to tirdzniecības gadu, kura laikā atklāja minētās atšķirības”¹⁶.

15. 5. pantā bija noteikts, ka pamata ražošanas maksājums un (ja piemērojams) B maksājums par kārtējo tirdzniecības gadu ir jāaprēķina līdz 1. aprīlim saskaņā ar Pamatregulas 28. pantu.

16. 7. pantā bija noteikti termiņi, līdz kuriem ir jānosaka ražošanas maksājumi. Tika arī paredzēti noteikumi, lai aprēķinātu atlikušo maksājumu apmēru, ņemot vērā atbilstoši 5. pantam iekasētos avansa maksājumus.

Komisijas Regula (EEK) Nr. 2670/81: noteikumi attiecībā uz C cukuru

17. Komisijas Regulas (EEK) Nr. 2670/81¹⁷ 1. pantā bija noteikts, ka C cukura ražotājiem ir jāiesniedz pierādījums, ka šis cukurs ir eksportēts bez kompensācijas vai maksājuma no dalībvalsts, kuras teritorijā tas ražots. Ja netiek iesniegts pierādījums, ka šāds C cukurs ticis eksportēts līdz 1. janvārim, kas seko tā tirgus gada beigām, kurā tas ražots, tad attiecīgais cukura daudzums tiek uzskatīts par pārdotu iekšējā tirgū¹⁸.

18. 3. panta 1. punktā ir paredzēts, ka šādos apstākļos maksājumu uzliek cukura ražotājam.

Valsts tiesības

19. 1997./1998. tirdzniecības gada laikā bija piemērojami 1983. gada 7. marta *Verordnung über die im Rahmen der Produktionsregelung für Zucker zu erhebenden Abgaben* (Noteikumi par maksājumiem, kas jāiekasē saistībā ar cukura ražošanas koordināciju, turpmāk tekstā – “valsts noteikumi”).

20. 1. punktā ar nosaukumu “Piemērošanas joma” bija izskaidrots, ka uz cukura daudzumu, kas saražots virs ražošanas kvotās noteiktā, un uz cukuru, kas saistībā ar Kopienas sistēmu tiek pārnesti no viena tirdzniecības gada uz nākamo, attiecas valsts noteikumi.

16 — Ar Īstenošanas regulu atcēla un aizstāja Komisijas 1973. gada 12. marta Regulu (EEK) Nr. 700/73, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus kvotu sistēmas piemērošanai cukura nozarē (OV L 67, 12. lpp.). Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkts būtībā bija tāds pats kā iepriekšējās regulas 2. panta 3. punkts. Pašlaik ir piemērojama Regula Nr. 952/2006, un tās 22. panta 5. punkts būtībā ir tāds pats kā Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkts.

17 — 1981. gada 14. septembra [Regula], ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus attiecībā uz cukura produkciju, kas pārsniedz kvotu (OV L 262, 14. lpp.). Šī regula tika atcelta un aizstāta ar Komisijas 2006. gada 29. jūnija Regulu (EK) Nr. 967/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 318/2006 attiecībā uz cukura produkciju, kura pārsniedz kvotu (OV L 176, 22. lpp.).

18 — Iepriekš 7. punktā minētās Pamatregulas 26. panta 3. punkts.

21. Valsts noteikumu 4. punktā bija paredzēts, ka cukura ražotājam līdz 31. janvārim ir jāinformē kompetentās valsts iestādes par savu paredzēto cukura ražošanas apmēru attiecīgajā tirdzniecības gadā un līdz katra gada 15. septembrim jāinformē par savu galīgo cukura produkcijas apmēru iepriekšējā tirdzniecības gadā.

22. Valsts noteikumu 8. punktā bija noteikts, ka kompetentajām iestādēm ir katram cukura ražotājam jāizdod “aprēķins” (laikā, ko nosaka attiecīgie Kopienas tiesību akti) par to paredzēto un galīgo saražotā cukura daudzumu attiecīgajā tirdzniecības gadā. Tad kompetentās iestādes ar rakstisku lēmumu noteica avansa maksājuma apmēru (aprēķināts saskaņā ar 9. punktu) attiecībā uz to cukura apmēru, kas saražots ražošanas kvotu ietvaros saskaņā ar minētajiem aprēķiniem. Galīgie maksājumi par A un B kvotu ietvaros saražotā cukura apmēru bija jānoskaidro, aprēķinot starpību starp paredzēto un galīgo saražotā cukura apmēru un avansa maksājumu samaksu.

23. Valsts noteikumu 9. panta 1. punkta 3. apakšpunktā bija noteikts, ka kompetentajām iestādēm ir jānosaka maksājumu lielums iekšējā tirgū pārdotajam C cukura apmēram.

Fakti un tiesvedība

24. 1997./1998. tirdzniecības gadā *Pfeifer & Langen KG* (turpmāk tekstā – “*Pfeifer*”) ražoja cukuru savās rūpnīcās Elsdorfā [*Elsdorf*], Euskirchenā [*Euskirchen*], Apeldornā [*Appeldorn*] un Lāgē [*Lage*]. 1998. gada 8. septembrī *Pfeifer* paziņoja savus galīgos cukura ražošanas aprēķinus. 1998. gada 25. septembrī kompetentās iestādes izdeva aprēķinu par *Pfeifer* galīgo saražotā cukura apmēru konkrētajā tirdzniecības gadā.

25. 1999. gada 4. novembrī kompetentās iestādes uzsāka pārbaudi *Pfeifer* telpās. Šī pārbaude tika apturēta pēc tam, kad *Pfeifer* to apstrīdēja, bet 2003. gada 16. janvārī to atsāka. Pārbaude *inter alia* attiecās uz cukura ražošanas maksājumu par 1997./1998. tirdzniecības gadu.

26. 2006. gadā tika atrasts baltais cukurs (pavisam 9657,4 tonnas). Šo cukuru uzskatīja par C cukuru un pieskaitīja 1997./1998. tirdzniecības gadam, tāpēc tika piemērota maksa EUR 5 810 857,58 apmērā saskaņā ar valsts noteikumu 9. panta 3. punktu. Pēc *Pfeifer* veiktās apstrīdēšanas, kompetentās iestādes 2010. gada 27. aprīlī izdeva aprēķinus, kuros bija norādīts pārskatīts skaitlis par 6 922,1 tonnām baltā C cukura, un maksājums samazināts līdz EUR 4 165 027,57.

27. Tad *Pfeifer* apstrīdēja 2010. gada 27. aprīļa lēmumus. *Pfeifer* apgalvo, ka šie aprēķini nav saderīgi ar Īstenošanas regulas 3. panta 4. punktu.

28. Tā kā minētais rada jautājumu par Kopienas tiesību interpretāciju, *Finanzgericht Düsseldorf* ir apturējusi tiesvedību un uzdevusi Tiesai šādu jautājumu prejudiciālā nolēmuma saņemšanai:

“Vai [Īstenošanas regulas] 3. panta 4. punkts ir jāinterpretē tā, ka tas attiecas arī uz papildu daudzumiem, ko iestādes atradušas vēlāk, veicot pārbaudes ražotāja telpās?”

29. Rakstveida apsvērumus iesniedza *Pfeifer*, kompetentās iestādes un Komisija. Visu lietas dalībnieku mutvārdu apsvērumi tika uzklauti tiesas sēdē 2012. gada 9. februārī.

Novērtējums

Ievada apsvērumi

30. Baltais cukurs ir viendabīgs izstrādājums¹⁹. Nav nekādas fiziskas atšķirības starp A, B un C kategorijas cukuru. Tāpat nav iespējams noskaidrot cukura ražošanas laiku, ņemot vērā tā fiziskās īpatnības. Tādējādi, ja ražotājs uzglabā cukuru tvertnēs, kurās jau atrodas iepriekšējos tirdzniecības gados saražots cukurs, nav iespējams atšķirt dažādos tirdzniecības gados saražoto cukuru²⁰.

31. Tāpēc ir būtiski, lai uzskaites sistēmas attiecībā uz konkrētajā tirdzniecības gadā saražoto cukuru būtu uzticamas un precīzas²¹.

32. Nav strīda par to, ka izskatāmais cukurs bija saražots virs *Pfeifer* A un B kvotas 1997./1998. tirdzniecības gadam. Tādējādi kompetento iestāžu atrastie pārpalikumi ir C cukurs Pamatregulas 24. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

33. Attiecīgajā laikā C cukuram netika piemēroti ražošanas maksājumi (tā tas patiešām ir tāda cukura gadījumā, kurš sistēmā, uz kuru attiecas Regula Nr. 1234/2007, ir saražots, pārsniedzot kvotā noteikto²²).

Kvotu un cukura ražošanas maksājumu sistēma

34. Lai pārliecinātos par Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkta pareizu interpretāciju, ir jāņem vērā tas, kā kvotu un cukura ražošanas maksājumu sistēma bija jāpiemēro 1997./1998. tirdzniecības gadā.

35. Viena no cukura tirgu vienotas organizācijas iezīmēm attiecīgajā laikā bija finansiālais atbalsts, ko sniedza cukuram, kas bija saražots patēriņam iekšējā tirgū un noteiktam eksportam.

36. Jebkurā noteiktā tirdzniecības gadā saražotais A un B cukura daudzums atbilda kvotām, attiecīgi (faktiski) pieprasījumam iekšējā tirgū un pārpalikušā cukura eksportam, saņemot eksporta kompensācijas. *British Sugar*²³ lietā valsts tiesa jautāja, vai ražotājs varētu klasificēt cukuru par C cukuru, pirms viņš bija saražojis cukuru savu A un B kvotu apmērā tirdzniecības gada laikā. Tiesa nosprieda, ka Pamatregulā bija noteikts, ka ražotājam ir jāizpilda sava A un B kvota, pirms viņš klasificē cukuru kā C cukuru²⁴.

19 — Ģenerāladvokāta Mišo [*Mischo*] 2001. gada 15. maija secinājumi lietā C-101/99 *British Sugar* (*Recueil*, I-205. lpp., 45. punkts).

20 — Tiesas sēdes laikā Komisija sniedza veiksmīgu šī argumenta attēlojumu, atgādinot fabulu Brāļu Grimmu pasākā "Ezis un zaķis". Kad zaķis izaicināja ezi uz skriešanās sacensībām, ezis sarunāja ar savu sievu (kura izskatījās tāpat kā ezis, vismaz zaķim), ka viņa nostāsies uz finiša līnijas. Kad zaķis atskrēja, eža sieva viņu satrieca, izsaucoties: "Es jau esmu šeit!". Zaķis skrēja šo skrējieni atkal un atkal, nevarēdams noticēt rezultātam. Abi eži turpināja zaķi krāpt; visbeidzot zaķis nomira no pārpūles. Tāpēc, ka viena veida baltais cukurs nav atšķirams no cita veida baltā cukura – tāpat kā abi eži minētajā fabulā –, iespēja, ka noteiktu daudzumu C cukura varētu piedēvēt tam gadam, kurā šis cukurs tika atrasts ("finiša līnija"), nevis tā patiesajam ražošanas gadam ("skrējiena sākums"), ļautu ražotājam piemērot Pamatregulas 27. pantu, lai pārnestu [cukuru] uz nākamo tirdzniecības gadu, tādējādi izvairoties no maksājuma veikšanas (un "uzvarot zaķi" – t.i., apejot atbilstošu cukura tirgus darbību).

21 — Varētu uzskatīt, ka cukura ražotāji ziņo par tirdzniecības gadā saražoto cukura daudzumu un par to, vai ir izpildītas viņu A un B kvotas. Šāda informācija būtu nepieciešama ražotājiem viņu uzņēmumu darbībai, sabiedrībām, lai tās varētu izpildīt savas saistības pret saviem akcionāriem un attiecīgos valsts tiesībās paredzētos pienākumus, lai saglabātu ražošanas apmēru. Turklāt, tā kā attiecībā uz C cukuru nepienākas finansiālais atbalsts, ir grūti saprast, kā C cukura klasificēšana, pirms ir izpildītas A un B kvotas, varētu būt ražotāja interesēs. Skat. arī lietu *British Sugar* tālāk (36. punkts), un tālāk 57. punktu.

22 — Skat. tālāk 41. punktu.

23 — Minēts iepriekš 19. zemsvītras piezīmē.

24 — *British Sugar*, 48. punkts.

37. Cukura ražotājiem tika uzlikti maksājumi, lai segtu finanšu atbalsta izmaksas A un B cukura ražošanai, it īpaši eksporta kompensācijas par A un B cukuru, ko nevarēja izmantot Kopienas patēriņam jebkurā tirdzniecības gadā²⁵. Pamatregulas 28. pantā bija izklāstīts veids, kādā jāaprēķina šie maksājumi, vispirms, balstoties uz paredzētajiem rādītājiem, un tad – uz galīgajiem rādītājiem²⁶. Tādējādi tika apkopoti un reģistrēti šādi dati: i) saražotā A un B cukura daudzums, ii) cukura daudzums, kas pārdots patēriņam Kopienā, iii) “eksportējamais pārpalikums”, kas iegūts, atņemot ii) apakšpunktā minēto [cukura] daudzumu no i) apakšpunktā minētā daudzuma, iv) vidējais zaudējums (vai, ja piemērojams, vidējie ieņēmumi) par eksportam paredzētu cukura tonnu, v) daudzums, kas tādējādi ir jāsedz ar maksājumiem, kurus iegūst, reizinot iii) daudzumu ar iv) daudzumu.

38. Pamatregulā ir sīki izklāstīta sistēma A un B cukuram. Toties attiecībā uz C cukuru ir norādīti tikai pamatprincipi. C cukurs tika ražots ārpus A un B kvotu summas un to nevarēja brīvi pārdot Kopienā. Uz C cukura ražošanā izmantotajām cukurbietēm nebija attiecināma garantētā minimālā cena²⁷. To cenu brīvi noteica pārrunās starp ražotājiem un audzētājiem. Cukura ražotājiem bija iespēja C cukuru pārnest uz nākamo tirdzniecības gadu, kad to varēja uzskatīt par A cukuru. Šāds cukurs bija jāuzglabā vismaz 12 mēnešus. Iespēja pārnest uz tālāku laiku attiecās uz 20 % no ražotāja A kvotas²⁸. C cukurs, kurš nebija pārņemts uz tālāku laiku, bija jāeksportē, nesāņemot par to kompensāciju, un bija jānodrošina pierādījums par eksportēšanu. Par C cukura vērtību tika uzskatīta cena, kāda tam bija pasaules tirgū. Attiecīgajam ražotājam bija jāuzņemas visas izmaksas, kas saistījās ar viņa saražoto C cukura eksportu²⁹.

39. Ja ražotājs nenodrošināja pierādījumus par C cukura eksportu, tika uzskatīts, ka šis daudzums ir realizēts iekšējā tirgū³⁰. Regulas Nr. 2670/81 3. panta 2. punktā bija noteikts, ka attiecīgajai dalībvalstij bija pienākums piemērot maksājumu. Minētajā regulā nebija skaidri noteikts, ka šis maksājums var būt dažāda apmēra, lai gan atsevišķos apstākļos ir iespējams, ka tas var būt nepieciešams atbilstoši samērīguma principam³¹. Tādējādi ar C cukuru saistītais maksājums būtiski atšķiras no ražošanas maksājumiem, ko piemēroja A un B cukuram³².

40. Tā kā C cukurs nebija pakļauts Pamatregulas 28. pantā izklāstītajai ražošanas maksājumu sistēmai, dalībvalsts kompetentajām iestādēm nebija pienākuma vākt un pierakstīt informāciju par šīs kategorijas cukuru atbilstoši A un B cukuram piemērojamiem noteikumiem.

41. Pamatregula vēlāk ir tikusi atcelta un aizstāta. Jaunajā sistēmā vairs nav A, B un C cukura kategoriju³³. Tomēr grozītā cukura režīma ietvaros joprojām tiek nodrošināts finansiālais atbalsts, kuru rada ražotāju maksājumi par cukuru, kas tiek ražots kvotas ietvaros. Par pārpalikušo cukuru, kas saražots virs kvotā paredzētā un kas netiek pārņemts uz nākamo tirdzniecības gadu, joprojām ir jāveic maksājums, jo to nevar brīvi realizēt iekšējā tirgū³⁴.

25 — *British Sugar*, 7. punkts

26 — Skat. Pamatregulas 28. panta 1. un 2. punktu un iepriekš 9. punktu.

27 — Atšķirībā no A un B bietēm, ko izmanto A un B cukura ražošanai: skat. iepriekš 6. punktu.

28 — Skat iepriekš 8. punktu.

29 — Skat iepriekš 7. punktu.

30 — Komisijas Regulas Nr. 2670/81 1. panta 1. punkts.

31 — Iepriekš 19. zemsvītras piezīmē minētajā lietā *British Sugar* ģenerāladvokāts *Mischo* secināja, ka konkrētais cukura ražotājs varēja eksportēt kvotu cukuru kā C cukuru, jo valsts intervences aģentūra bija izsniegusi eksporta atļaujas, lai gan lūgumos tās izsniegt nebija ietverts pierādījums tam, ka konkrētais cukurs patiešām ir saražots virs *British Sugar* A un B kvotu apmēra. Viņš uzskatīja, ka tajos apstākļos atbilstoši samērīguma principam varētu būt nepieciešams, lai maksājumi būtu dažādi: skat. viņa [*Mischo*] apsvērumu 86.–89. punktu. Savā spriedumā Tiesa neizskatīja šo jautājumu, ņemot vērā atbildes, ko tā bija sniegusi valsts tiesai.

32 — Skat. 47. punktu un tālāk 41. zemsvītras piezīmi.

33 — Skat. iepriekš 8. zemsvītras piezīmi.

34 — Skat. Regulas Nr. 1234/2007 III nodaļu, it īpaši 55. pantu.

Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkta interpretācija

42. Valsts tiesa nav pārliecināta, vai saskaņā ar Īstenošanas regulas 3. panta 4. punktu kompetento iestāžu atklātie C cukura apmēri ar atpakaļejošu spēku ir jāattiecina uz pārbaudāmo tirdzniecības gadu (šajā gadījumā – 1997./1998.) vai uz to tirdzniecības gadu, kurā konstatē to pastāvēšanu.

43. *Pfeifer* apgalvo, ka uzdotajam jautājumam ir nopietnas finansiālas sekas attiecībā uz cukura ražotājiem un ka [uzņēmumam] vajadzētu varēt izvēlēties, vai pārnest pārpalikušo cukuru uz nākamo tirdzniecības gadu pēc tā, kurā konstatē tā pastāvēšanu³⁵, vai noteiktajā laika posmā eksportēt pārpalikušo cukuru. *Pfeifer* atzīst, ka tad, ja pārpalikušais apmērs ar atpakaļejošu spēku tiek piedēvēts 1997./1998. tirdzniecības gadam, patiesi tiktu piemērots maksājums saskaņā ar Komisijas Regulas Nr. 2670/81 3. pantu³⁶.

44. *Pfeifer* turklāt apgalvo, ka Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkts būtu jāinterpretē, ņemot vērā Tiesas spriedumu lietā *Hannoversche Zucker*³⁷, un uzsver, ka saistībā ar šo spriedumu kompetento iestāžu atrastie cukura pārpalikumi būtu jāattiecina uz to tirdzniecības gadu, kad konstatēta to esamība. *Pfeifer* norāda, ka, tā kā Tiesas spriedums minētajā lietā bija par tirdzniecības gadiem pirms Regulas Nr. 1009/67 stāšanās spēkā, tās spriedums *a fortiori* attiecināms uz vēlāku cukura tirgu kopēju organizāciju.

45. Kompetentās iestādes, Komisija un valsts tiesa uzskata, ka *Hannoversche Zucker* nav attiecināms uz izskatāmo jautājumu. Komisija apgalvo, ka *Hannoversche Zucker* attiecas tikai uz A un B cukuru un tāpēc nav attiecināms uz pamatlietu, kas ir par C cukuru. Turklāt Komisija norāda, ka nav iespējams ar atpakaļejošu spēku piedēvēt A un B kvotu cukuru tirdzniecības gadiem, kas jau ir beigušies. Ja tas tiktu darīts, tad rastos administratīvs sajukums, jo būtu neiespējami savietot ikgadējās kvotas un ikgadējo uzskaiti, kuri balstās uz pārskata periodu, kas ir tirdzniecības gads.

46. Man šķiet, ka apstākļi *Hannoversche Zucker* lietā bija īpaši. Fakti, kas bija šīs tiesvedības pamatā, attiecās uz tirdzniecības gadiem, kas bija pirms un pēc 1968. gada 1. jūlija, dienas, kad stājās spēkā Regula Nr. 1009/67³⁸. *Hannoversche Zucker* tajā laikā bija cukura ražotājs. Attiecībā uz to veica divas uzskaites. Pirmā notika 1966. gada 5. oktobrī, otrā 1970. gada 30. septembrī. Otrās uzskaites laikā tika konstatēts cukura pārpalikums. Šis pārpalikums attiecās uz cukuru, par kuru bija jāmaksā ražošanas maksājums. Tika uzskatīts, ka attiecīgais pārpalikums (gandrīz noteikti) bija daļēji attiecināms uz tirdzniecības gadiem pirms 1968. gada 30. jūnija un tādējādi uz laiku, pirms bija stājies spēkā pienākums veikt ražošanas maksājumu (ko ieviesa ar Regulu Nr. 1009/67)³⁹. Valsts tiesa jautāja, vai pārpalikums, kas atklājās pēc 1968. gada 1. jūlija, bet kas bija radies pirms šī datuma, ražošanas maksājuma aprēķināšanas nolūkos būtu jāattiecina i) uz laika posmu, pirms stājās spēkā cukura tirgu kopēja organizācija, ii) uz pirmo tirdzniecības gadu, uz kuru attiecās šī sistēma (1968./1969.), vai iii) tirdzniecības gadu, kad tas tika ieviests.

47. Tā kā nav neviena tiesību akta, kurā tiktu aplūkota šī nostāja, Tiesa uzskatīja, ka ir jāmeklē risinājums, ņemot vērā cukura tirgu kopīgās organizācijas nolūkus un mērķus, kā arī, ņemot vērā gan administratīvos, gan praktiskos apsvērumus⁴⁰. Tiesa norādīja, ka (tehnisku iemeslu dēļ) uzskaiti veica par vairāku gadu intervālu, nevis katru gadu. Tāpēc bija sarežģīti kaut nedaudz precīzi noteikt

35 — Šādā gadījumā to varētu uzskatīt par A cukuru un pārdot iekšējā tirgū (skat. iepriekš 8. punktu).

36 — Skat iepriekš 7. un 17. punktu.

37 — 1974. gada 30. janvāra spriedums lietā 159/73 (*Recueil*, 121. lpp.).

38 — Datums, kad tika izveidota cukura nozares tirgu kopējā organizācija un ieviesta kvotu sistēma, kurai līdzekļus ieguva no Kopienas ražotāju veiktiem ražošanas maksājumiem (skat iepriekš 2. un 34.–41. punktu).

39 — Iepriekš 37. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *Hannoversche Zucker*, 2. punkts.

40 — Spriedums lietā *Hannoversche Zucker*, 4. punkts.

konkrētā pārpalikuma faktisko ražošanas gadu. Lai šos pārpalikumus piedēvētu tirdzniecības gadam, kurš ir pirms tā, kurā tie tikuši atklāti, būtu jāgroza šī laika posma galīgie ražošanas dati ne tikai *Hannoversche Zucker*, bet arī attiecīgajai dalībvalstij un visai Kopienai⁴¹. Tas ietvertu rezultātām nesamērīgus administratīvos sarežģījumus⁴².

48. Tāpēc Tiesa nosprieda, ka pārpalikums, kas atklājies pēc tam, kad ir iegrāmatoti galīgie ražošanas dati, ir jāuzskata par tādu, kas radies tajā tirdzniecības gadā, kurā tas atklājies. Tādējādi pārpalikums bija jāpieskaita attiecīgajam tirdzniecības gadam⁴³.

49. Es uzskatu, ka šī lieta atšķiras no lietas *Hannoversche Zucker*.

50. Pirmkārt, pamattiesvedībā nepastāv konkrētais apstākļu kopums, kas attiecīgajā lietā radās pirms 47 gadiem. Otrkārt, cukura pārpalikums lietā *Hannoversche Zucker* attiecās uz kvotu cukuru (proti, atbilstoši Pamatregulai, uz "A" un "B" cukuru) un ietvēra sarežģītus ražošanas maksājumu aprēķinus⁴⁴. Šī lieta ir par C cukuru, par kuru netiek iekasēts šāds maksājums.

51. Administratīvie sarežģījumi, uz kuriem norādījusi Tiesa lietā *Hannoversche Zucker*, tādējādi šajā lietā neradīsies.

52. *Pfeifer* apgalvo, ka Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkts ir piemērojams kompetento iestāžu atklātiem cukura pārpalikumiem un ka pārpalikušais cukurs būtu jāattiecina uz to tirdzniecības gadu, kurā tiek konstatēta tā pastāvēšana. Tiesas sēdē *Pfeifer* izvirzīja vairākus papildu argumentus, atbalstot savu apgalvojumu, ka 3. panta 4. punkts bija jāpiemēro C cukuram. *Pfeifer* apgalvoja, ka Īstenošanas regulas 1. un 4. pantā iekļautie vārdi "saražotais cukurs" attiecās uz Pamatregulas 26.–29. pantu. Tā kā šie minētās regulas noteikumi attiecās uz visu kategoriju cukuru, no tā izrietēja, ka A, B un C cukurs ietilpa Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkta piemērošanas jomā. *Pfeifer* arī apgalvoja, ka Komisijas Regula Nr. 2670/81 ir jāskata kopā ar Īstenošanas regulu.

53. Kompetentās iestādes apgalvo, ka Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkts nav piemērojams, jo vārds "noteikšana" šī punkta pirmajā teikumā ("Kad tiek atklātas atšķirības pēc galīgo skaitļu noteikšanas [...]") attiecas uz galīgajiem skaitļiem, ko noteicis cukura ražotājs, nevis uz galīgajiem datiem par saražoto cukuru, ko pēc pārbaudes apstiprinājušas kompetentās iestādes.

54. Komisija apgalvo, ka Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkts nav piemērojams, lai noteiktu galīgos saražotā C cukura apmērus. Tā norāda, ka, lai gan atsevišķi Īstenošanas regulas noteikumi attiecas uz visām cukura kategorijām, minētās regulas 3. pants attiecas tikai uz A un B cukuru.

55. Es piekrītu Komisijas viedoklim.

56. Patiešām Īstenošanas regulas 1. un 4. pantā ir atsauce uz "saražoto cukuru" Pamatregulas 26.–29. panta nolūkā. Tomēr Īstenošanas regulas juridiskais pamats bija Pamatregulas 27. panta 3. punkts, 28. panta 7. punkts, 29. panta 5. punkts un 39. pants. Visi šie noteikumi (izņemot 39. pantu⁴⁵) attiecas uz A un B cukuru vai cukuru, kas bija jāpārņests uz tālāku laiku saskaņā ar Pamatregulas 27. panta 1. punktu un tādējādi uzskatīts par A cukuru. Tas man liek domāt, ka Īstenošanas regulas galvenais mērķis bija paredzēt noteikumus sistēmai, kas drīzāk attiecas uz A un B cukuru nekā uz C cukuru.

41 — Saskaņā ar cukura tirgus jomas kopīgo organizāciju ražošanas maksājumi tika aprēķināti, balstoties uz cukura ražošanas apmēru visā Kopienā, un tad sadalīti to dalībvalstu starpā, kas tos sadalīja starp cukura ražotājiem savā teritorijā. Tāpēc grozījumi galīgajos ražošanas rādījumos ietvertu pārrēķina veikšanu katram cukura ražotājam Kopienā.

42 — Spriedums lietā *Hannoversche Zucker*, 5. punkts.

43 — Spriedums lietā *Hannoversche Zucker*, 6. punkts.

44 — Skat. iepriekš 2. punktu.

45 — 39. pantā ir tikai noteikts, ka dalībvalstīm un Komisijai ir jāapmainās ar informāciju, kas vajadzīga Pamatregulas piemērošanai.

57. Turklāt cukurs pēc saražošanas bija iedalīts A, B vai C kategorijā, lai varētu darboties sarežģītā finanšu sistēma, ko ieviesa ar cukura tirgu kopīgo organizāciju⁴⁶. Klasifikācija bija jāveic secīgi. Tādējādi C kategorijas cukurs radās tikai pēc tam, kad bija izpildītas A un B kvotas⁴⁷.

58. Tāpēc nav pārsteigums, ka atsevišķos Īstenošanas regulas noteikumos ir minēts kopējais saražotā cukura daudzums. Būtu bijis jānosaka kopējais saražotā cukura daudzums, lai, pirmkārt, varētu lemt, vai ir izpildītas A un B kvotas, un pēc tam, vai kopējais saražotā cukura daudzums radīja C cukuru, ko ražotājs varētu vēlēties pārnest uz nākamo tirdzniecības gadu, lai tas būtu daļa no attiecīgā gada A kvotas cukura. Tas, ka pastāv prasība sniegt informāciju par kopējo saražotā cukura daudzumu, neliek secināt, ka Īstenošanas regula ietvēra noteikumus attiecībā uz konkrētu sistēmu, ko piemēroja C cukuram. Tā tas nebija. Šie noteikumi būtībā ir ietverti Komisijas Regulā Nr. 2670/81.

59. Īstenošanas regulas 3. pants ir jāskata visas šīs regulas kontekstā, kas pati būtu jāinterpretē Pamatregulas 26.–29. pantā izklāstītās kvotu un ražošanas maksājumu sistēmas ietvaros.

60. Īstenošanas regulas preambulā bija izskaidrots, ka ir jāapkopo un jāreģistrē dati par cukura ražošanu jebkurā tirdzniecības gadā, lai noteiktu ražošanas maksājumu apmēru, sākotnēji pagaidu apmēru. Tā kā ražošanas maksājumi nebija piemērojami C cukuram, pamatojoties uz minēto, nebūtu bijusi vajadzība apkopot un reģistrēt informāciju par C cukuru.

61. Sistēma bija izveidota, lai nodrošinātu, ka ražotāji izpilda savu pienākumu veikt ražošanas maksājumus par attiecīgo tirdzniecības gadu cik vien ātri iespējams pēc noteiktā perioda beigām. Mērķis bija novērst situāciju, kad uzskaitē (ko veic ražotāji un ko pēc tam pārbauda kompetentās iestādes) notiek ar tādiem intervāliem, kas sagrautu izvīrīto mērķi, ņemot vērā laiku, kas būtu pagājis starp cukura ražošanas brīdi un informācijas attiecībā uz faktiski saražotā A un B cukura daudzuma uzskaites veikšanu.

62. Tāpēc Īstenošanas regulas 3. panta 1. punktā bija noteikts, ka dalībvalstīm līdz 15. februārim ir jāsniedz pagaidu dati par saražotā cukura daudzumu attiecīgajā tirdzniecības gadā par katru uzņēmumu, kas atrodas to teritorijā. 3. panta 3. punktā bija noteikts, ka galīgie dati par saražoto cukuru ir jāsniedz līdz nākamā tirdzniecības gada 1. oktobrim.

63. Īstenošanas regulas 3. panta 4. punktā bija noteikts, ka drīkst veikt pielāgojumu, ja radušās atšķirības attiecībā uz galīgajiem saražotā cukura apmēriem (kā noteikts 3. panta 3. punktā). Tika paredzēti noteikumi turpmāku izmaiņu veikšanai, ja kompetentās iestādes atklāj pārpalikumus, kas radušies ražotāja paziņojumu audita vai pārbaudes laikā konstatētu atšķirību saražotā cukura apmērā dēļ.

64. Ņemot vērā, ka cukurs ir viendabīgs produkts, šādas atšķirības var rasties drīzāk neuzmanības dēļ nekā ražotāja neatbilstošas rīcības dēļ. Katrā ziņā tiesību aktos ir atzīts, ka šīs sistēmas ietvaros nepieciešama noteikta elastība, lai ņemtu vērā administratīvos un praktiskos sarežģījumus, nosakot cukura ražošanas apmērus. Tādējādi Īstenošanas regulas 3. panta 4. punktā bija noteikts, ka šādas atšķirības būtu jāņem vērā attiecībā uz to tirdzniecības gadu, kad tās tiek atklātas. Nav noteikts, ka šīs atšķirības ar atpakaļejošu spēku būtu jāattiecina uz pārbaudāmo tirdzniecības gadu.

65. Tiesa, ka Īstenošanas regulas 3. pantā skaidri nebija paredzēts, vai tas ir jāpiemēro visām cukura kategorijām Kopienā vai tikai A un B cukuram.

46 — Spriedums lietā *British Sugar*, 40.–43. punkts.

47 — Spriedums lietā *British Sugar*, 44. punkts.

66. Tomēr es uzskatu, ka, ja 3. pantu lasa saistībā ar Īstenošanas regulu kopumā, tad kļūst skaidrs, ka tā mērķis bija paredzēt galīgos izpildes datumus, lai noteiktu gan pagaidu, gan galīgos ražošanas rādītājus (jebkurā konkrētā tirdzniecības gadā) saražotajam *A un B cukuram*.

67. Tādējādi Īstenošanas regulas 5. pantā bija paredzēts, ka pamata ražošanas maksājums un B maksājums ir jāaprēķina saskaņā ar Pamatregulas 28. pantu. Avansa maksājumi bija jānosaka, ņemot vērā informāciju, kas reģistrēta saskaņā ar Īstenošanas regulas 3. panta 1. punktu. Dalībvalstīm bija jāiekasē šie maksājumi līdz 1. maijam. 7. pantā bija noteikts, ka pamata ražošanas maksājums un B maksājuma apmērs attiecībā uz iepriekšējo tirdzniecības gadu ir jānosaka līdz 1. novembrim, ņemot vērā avansa maksājumus, kas jau veikti atbilstoši 5. pantā noteiktajam. Galīgie izpildes datumi, līdz kuriem ir jāsniedz prasītā informācija, neattiecas uz C cukuru, jo šīs kategorijas cukuram nebija paredzēts ražošanas maksājums.

68. Tādējādi saskaņā ar 3. panta 1. un 3. punktu (kas attiecas uz tirdzniecības gada aptuvenajiem un galīgajiem ražošanas datiem) apkopoto datu mērķis bija nodrošināt iespēju izpildīt Pamatregulas 28. panta 1.–4. punktā paredzētos pienākumus attiecībā uz pamatmaksājuma un B maksājuma noteikšanu un iekasēšanu⁴⁸.

69. Manuprāt, tāpēc Īstenošanas regulas 3. panta 4. punktā ietvertie vārdi “galīgo ražošanas apmēru noteikšana” attiecas tikai uz A un B cukuru.

70. Pamatregulā nebija ietverts pienākums noteikt aptuvenos un galīgos ražošanas rādītājus C cukuram. Saskaņā ar cukura tirgu kopīgo organizāciju attiecībā uz C cukuru bija pieprasīta tikai šāda informācija: vai tas patiesi tika saražots, vai tas tika pārņemts uz nākamajiem gadiem un vai tas tika eksportēts noteiktajā laika posmā⁴⁹. Īstenošanas regulas 3. panta 1. un 3. punktā noteiktie termiņi informācijas apkopošanai neattiecas uz C cukuru. Tāpēc attiecībā uz šīs kategorijas cukuru nebija vajadzības veikt jebkādu labojumu atbilstoši 3. panta 4. punktam.

71. Visbeidzot, es uzskatu, ka Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkta interpretēšana tā, it kā tas attiektos uz C cukuru, būtu nesaderīgi ar cukura tirgus nozares kopīgās organizācijas mērķi, ciktāl ražotāji *nedrīkst* brīvi realizēt C cukuru iekšējā tirgū⁵⁰. Ja C cukuru attiecinātu uz to tirdzniecības gadu, kurā kompetentās iestādes konstatē tā pastāvēšanu, kā to apgalvo *Pfeifer*, tas varētu traucēt šīs sistēmas administrēšanu, kā es tūlīt izskaidrošu.

72. Maksājums, kas uzlikts atbilstoši Komisijas Regulas Nr. 2670/81 3. panta 1. punktam, tika piemērots bez pierādījumiem, ka C cukurs ir vai nu pārņemts uz nākamo tirdzniecības gadu, vai eksportēts noteiktajā laikā⁵¹. Šī maksājuma mērķis bija C cukuru novietot līdzīgā situācijā tāpat kā cukuru, kas ievests no valstīm, kas nav dalībvalstis⁵². Tika paredzēts, ka atbrīvojums no maksājuma ir tikai nepārvaramas varas situācijās, kad C cukurs ir ticis vai nu iznīcināts, vai cietis tādus bojājumus, ka to nav iespējams atjaunot⁵³.

73. Šāda maksājuma pastāvēšana, iespējams, ir iedrošinājusi ražotājus nodrošināt, ka informācija, kas apkopota un reģistrēta attiecībā uz saražoto A un B cukuru, ir pēc iespējas precīzāka un tiek sniegta kompetentajām iestādēm saskaņā ar noteiktajiem termiņiem, lai izvairītos vai samazinātu maksājuma piemērošanas iespēju.

48 — Skat. iepriekš 9. punktu.

49 — Skat. iepriekš attiecīgi 7., 8. un 17. punktu.

50 — Pamatregulas 26. panta 1. punkts.

51 — Komisijas Regulas Nr. 2670/81 1. panta 1. punkts.

52 — Komisijas Regulas Nr. 2670/81 3. panta 1. punkts.

53 — Komisijas Regulas Nr. 2670/81 3. panta 4. punkts.

74. Ja C cukura pārpalikums tiktu attiecināts uz gadu, kurā tiek konstatēta tā pastāvēšana, tas ļautu ražotājiem izvairīties no Komisijas Regulas Nr. 2670/81 3. panta 1. punktā paredzētā maksājuma ilgu laiku pēc tam, kad beigušies piemērojamie laika ierobežojumi, ļaunprātīgi izmantojot eksporta un pārvešanas iespējas⁵⁴. Tādējādi cukura ražotājiem tiktu sniegta tāda rīcības brīvība attiecībā uz ziņošanu par C cukura apmēru, kas nebija paredzēta Pamatregulā ietvertajā sistēmā.

75. Tāpēc ar Īstenošanas regulas 3. panta 4. punkta mērķi nebūtu saderīgi interpretēt šo noteikumu kā tādu, kas piemērojams C cukuram.

76. Tādējādi es secinu, ka C cukurs, kuru pārbaudes laikā atradušas dalībvalsts kompetentās iestādes, atrodas ārpus Īstenošanas regulas 3. panta piemērošanas jomas.

Secinājumi

77. Līdz ar to es ierosinu Tiesai uz *Finanzgericht Düsseldorf* iesniegto jautājumu atbildēt šādi:

Komisijas 1982. gada 8. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1443/82, kas nosaka sīki izstrādātus noteikumus kvotu sistēmas piemērošanai cukura nozarē, 3. panta 4. punkts nav piemērojams C cukuram. C cukurs, kura esamību konstatējušas dalībvalsts kompetentās iestādes attiecībā uz pārbaudāmo tirdzniecības gadu, tādējādi atrodas ārpus šī noteikuma piemērošanas jomas.

54 — Skat. Pamatregulas 26. un 27. pantu un iepriekš 20. zemsvītras piezīmi (fabulu par zaķi un ezi).